

at vise, at det ikke er Smaaforretninger, det drejer sig om, skal jeg nævne saadanne Forretninger som Hotel d'Angleterre, Hotel Terminus, Paladshotellet, Odd-Fellow-Palæet, Tre-Hjorter, Flora, Figaro, Det nye Teater, Bazarbygningen i Tivoli og Restaurant Nimb. Ingen vil betegne disse Forretninger som smaa — jeg antager det er nogle af de største; vi har her i Landet —, og naar de kan tage Bevillingen paa 5 Aar, synes jeg ikke, Lovgivningsmagten kan have nogen Betænkelighed ved at lovfæste Bestemmelsen om de 5-aarige Bevillinger. Endelig vil jeg gerne tilføje, at det, der kan blive Spørgsmaal om, jo ikke er, hvorvidt Forretningen maa drives eller ej; der kan tænkes at være Strid om, hvorvidt den og den Person eger sig til at drive Forretningen eller ej. Men det, Striden vil staa paa, naar de 5 Aar er udløbet, er, om der maa skænkes Spiritus eller ej. De Udgifter, der er forbundne med, at der, foruden at der drives almindelig Forretning, skal skænkes stærke Drikke, er sikkert ikke store; det er vel ikke synderlig andet end Udgifter til Flasker og Glas og den Slags — Møblementet skal jo være det samme. Forretningen kan Indehaveren sikkert faa Lov til at fortsætte, forsaavidt han driver den paa fornuftig Maade

Derefter vil jeg nævne en Bestemmelse, som findes i den nugældende Beværterlovs § 12, en Bestemmelse, der er overgaaet fra Næringsloven af 1857, hvorefter en Beværter har Ret til at sælge indenlandsk skattepligtigt Øl og indenlandsk Brændevin ud af Huset. Man har forsøgt at faa den Bestemmelse slettet ved Loven af 1912. Det lykkedes ikke, men det er mig bekendt, at flere af vore Amtskommuner har fastsat i deres Vedtægter, at ingen vil kunne faa Beværterborgerskab med Ret til Udskænkning af stærke Drikke, medmindre han fraskriver sig Retten til at sælge indenlandsk Øl og Brændevin ud af Huset. Nu har vi ændret Bestemmelsen derhen, at Beværtninger ikke maa drive almindelig Handel med Øl og Brændevin ud af Huset. En Person, der køber Mad, f. Eks. Smørrebrød, og tager det med i en Pakke, skal f. Eks. have Lov til at faa en Bajer eller en Snaps med til Maden. Vi har formuleret Regelen saaledes, at som forholdsmæssigt Tilbehør til tillavet Mad maa Beværtninger sælge Spiritus ud af Huset. Der kan tænkes fremsat den Indvending, at det ikke er sikkert, hvad der skal forstås ved forholdsmæssigt Tilbehør. Det maa indrømmes, at det ikke er et bestemt

Kvantum, men det er indlysende, at disse Varer ikke kan sælges uden i Forbindelse med Mad, og det er ogsaa indlysende, at der nok skal skabes en Praksis hos vore Dommere, saaledes at de vil kunne skønne over, om en Mand, der driver en Beværtning, er tilbøjelig til at drive den Virksomhed at sælge Øl og Brændevin ud af Huset som Erhverv, og de vil da sikkert ogsaa forstaa at gribe ind og standse ham i den Forretning.

Det næste, jeg finder Anledning til at nævne, er Bestemmelsen i § 13 om Antallet af Beværtninger i Forhold til Indbyggerantallet. I den nugældende Beværterlov er det fastsat, at der maa være een Beværtning for hver 350 Indbyggere. I det Lovforslag, som her foreligger, har vi foreslaaet og Ministeren tiltraadt — jeg gentager, at hvor jeg ikke særlig omtaler Ministerens Stilling, er det, jeg fremsætter, ikke alene i Overensstemmelse med min og mit Partis Stilling, men ogsaa med Ministerens — at forhøje Indbyggerantallet med 100, saaledes at der i Stedet for een Beværtning pr. 350 Indbyggere nu kun maa være een Beværtning pr. 450 Indbyggere. Ser vi paa, hvorledes de kommunale Raad i deres Vedtægter har fastsat det Antal Indbyggere, der skulde kræves for hver Beværtning, viser det sig, at gennemsnitlig kræves der i de gældende Vedtægter 432 Indbyggere for hver Beværtning. Det vil altsaa ses, at det er en ganske ubetydelig Forhøjelse, der her foreslaas, udover det, som er gældende i Henhold til de kommunale Vedtægter.

I samme Paragraf er der optaget en Bestemmelse, som er ny i Forhold til den nugældende Beværterlov, men ikke i Forhold til den første Kommissions Betænkning og Forslag, idet vi i denne havde foreslaaet noget lignende; men Bestemmelsen gik ud under Behandlingen paa Rigsdagen. Bestemmelsen angaar Interessentskabers Ret til at drive Beværtninger. Det er, tror jeg, man tør sige, nogenlunde det saakaldte Göteborg-System, der her foreslaas indført. Et Interessentskab vil kunne faa Bevilling til at drive Beværtning, naar det driver den paa en saadan Maade, at det ikke er til Fordel for de enkelte Aktionærer. Interessenterne i et saadant Foretagende maa kun faa en passende Rente af den Kapital, de har indskudt, og intet derudover; og de Regler, hvorefter saadanne Forretninger drives, skal godkendes baade af Kommunalbestyrelsen og af Indenrigsministeren. Hvad der skulde opnaas ved en saadan Interes-